

MEZEY KATALIN
A fehér ember

*Húsz év múlva, száz év múlva
 Európa neve átokszó lesz.
 Eljátszottuk a hivatásunk.
 A javakból bálványt csináltunk,
 pénznek hívjuk, csak őt imádjuk,
 és az egész kerek világon
 egyedül csak neki szolgálunk.
 Isten nevét hiába vesszük,
 káromlása szórakozásunk.
 Ünnepeit meg nem szenteljük,
 apánk-anyánkat nem tiszteljük.
 Őlünk. Paráználkodunk. Rablunk.
 És teszünk hamis tanúságot.
 Felebarátunk házastársát,
 gyermeikeit bűnre kívánjuk,
 házát, mezejét, szolgálóját,
 vasát, szenét, olaját, fáját,
 vizét, földjét és levegőjét,
 mindenét magunknak kívánjuk.
 Mindenéből kifosztottuk már
 és zsebre vágtuk a világot.*

*A miattunk földönfutó lett
 milliók bosszújától félve
 pisztolyt, bombát, rakétát gyártunk,
 mérget keverünk, járványt játszunk.
 Tűszaink mind a kiraboltak.
 Kényünk-kedvünk, ha szabadulnak,
 az is, hogy ha rabok maradnak.
 És – ha jobban fizet – halottak.*

*Húsz év múlva? Száz év múlva?
 Igazából századok óta
 szégyen fehér embernek lenni.
 De ezt a szégyent megtanultuk
 tehetséggel és tudománnyal,
 fölényes eleganciával,
 nevető, drága fogsorunkkal,
 selyem lányunkkal és fiúnkkal,
 másodkézből leszámítolni.
 És minden jogos önvédelmet
 csellem, pénzzel és erőszakkal
 a lehető legügyesebben,
 de kíméletlen megtorolni.*

Öregasszony mondja

*De sokat kellett magyaráznom,
 hogy végül mégse értsenek meg.
 De sokat is kellett tanulnom,
 hogy végül mégse értsek semmit.
 De sokat kellett szépnek lennem,
 hogy a csúfságom kiderüljön,
 de sokat kellett jónak lennem,
 hogy a jóságom letagadják.
 De sok igazat kellett szólnom,
 hogy mocskoljanak hazugnak.
 De sokat is kellett szeretnem,
 hogy rám ordítsák: – Takarodjál!
 De sokat kellett sírnom ahhoz,
 hogy a könnyeim kinevessék,
 De sokat kellett gondoskodnom,
 szeretteim mégis elvesztek.
 De sokat kellett iparkodnom,
 amíg haszontalanná lettem.
 De sokat is kellett törődnöm,
 hogy ne törődjék velem senki,
 de sokat kellett adnom ahhoz,
 hogy ne akarják kapni semmit.*